

Hồi thứ 53

Phong Khoái đầu hỏi rõ việc kiết hung Cao tướng sĩ đoán chắc điều hưu cự

Rạng ngày Bạc Long nói với Quách Lễ Văn rằng:

- Cũng vì việc họa của em mà qua gặp phúc, nay phải vâng lời Thiên tử đem thơ giao cho quan Tuần phủ, được có lãnh tiền lộ phí thẳng tới Kinh sư. Nay qua nói cho em rõ, rồi sẽ thừa lại với cô nhất định ngày mai qua lên đường.

Quách Lễ Văn cũng có lòng mừng. Bèn dọn một tiệc đưa Bạc Long lên đường.

Mãn tiệc rồi, Quách Lễ Văn lại lấy một trăm lượng bạc trao cho Bạc Long mà rằng:

- Nhân huynh hãy lấy số này làm lộ phí, như đến Kinh sư rồi, thì phải trả lời cho em hay.

Nói rồi lại lấy một trăm lượng bạc trao cho Hồng Phúc mà rằng:

- Xin nhân huynh cất lấy bạc này mà đi đường.

Hai người đều tạ ơn lãnh lấy bạc ấy từ già mẹ con Quách Lễ Văn thẳng tới dinh quan Tuần phủ.

Đến nơi trao tờ thánh chỉ cho quan Tuần phủ.

Quan Tuần phủ dọn bàn hương án đọc tờ thánh chỉ xong rồi thì xuất cửa kho cho Bạc Long và Hồng Phúc, lại sai một vị Trung quân đi cùng hai người ấy thẳng tới Kinh sư.

Nói về Thiên tử và Châu Nhật Thanh từ lúc ra khỏi nhà Hoa Kỳ rồi thì Thiên tử hỏi Châu Nhật Thanh rằng:

- Vả chẳng từ đây trở lại Kim Hoa phủ chẳng là gần hơn, người biết vì ý gì trăm còn trở lại chỗ ấy ?

Châu Nhật Thanh nói:

- Thật tôi không biết.

Thiên tử nói:

- Vì ta không rõ Trần Kiến Thăng và Lý Lưu Phương thi cử thế nào, cho nên ta phải trở lại chỗ ấy được hỏi thăm cho biết.

Châu Nhật Thanh nói:

- Nếu đến đó hỏi thăm sự tích của hai người ấy rồi, xin dưỡng phụ trở về Kinh sư luôn, kéo quần thần đem lòng trông đợi.

Thiên tử nói:

- Ý ta cũng tính như vậy đó.

Châu Nhật Thanh rất mừng.

Đến chừng tới Kim Hoa, Thiên tử khiến Châu Nhật Thanh vào thành dò thăm tin tức của Lý Kiễn Thăng.

Châu Nhật Thanh vâng lệnh ra đi, giây lâu trở lại thưa rằng:

- Lý Kiễn về Quảng Đông từ ấy đến nay chưa thấy trở lại. Con của Lý Kiễn là Lý Lưu Phương thi đậu Tấn sĩ, Trần Kiễn Thăng thi đậu Hàn lâm, hai người ấy xin phép Triều đình trở về quê quán tế tảo. Tôi dò được tin như vậy thì chắc rằng việc ấy đã an, theo ý tôi tưởng chẳng nên lo tới làm gì nữa, trở lại Kinh sư thì hay hơn.

Thiên tử nói:

- Nếu muốn trở về kinh sư thì phải vòng ngã Tô châu, noi theo đường huyện Vô Tích và Sơn Dương qua sông thẳng tới Thanh Giang phố, được có xem chơi phong cảnh cho biết, rồi sẽ trở về Kinh sư.

Châu Nhật Thanh vâng lời, bèn thuê một chiếc đò đi ngã ấy.

Đi đến Tô Châu, Thiên tử khiến Châu Nhật Thanh lên bờ, tìm khách điểm cho sẵn rồi mình sẽ lên.

Châu Nhật Thanh vâng lời, lên bờ kiếm được một chỗ khách điểm gần chùa Nguyên Diệu, tiệm ấy là Hồng Vận Lai. Hỏi xong giá cả rồi Châu Nhật Thanh mới trở lại rước Thiên tử lên bờ thẳng đến tiệm ấy.

Đến nơi tiểu nhị rước vào dọn phòng và thết trà xong rồi thì tiểu nhị hỏi Thiên tử rằng:

- Khách quan tên chi, họ gì xin cho tôi biết.

Thiên tử hỏi:

- Người muốn biết tên họ ta làm gì ?

Tiểu nhị thưa rằng:

- Muốn bị tên họ được có đăng bài.

Thiên tử hỏi:

- Thế khi người sợ ta trốn tiền phòng, cho nên phải hỏi tên họ xứ sở cho biết, được có tìm đến đòi phải chăng ?

Tiểu nhị cười rằng:

- Khách quan mới đến, chưa biết luật lệ xứ này, để tôi nói lại cho khách quan nghe: Nguyên Tô Châu đây là chỗ đô hội, ngoại quốc tới đây cũng nhiều, thường có gian nhân trà trộn nhiều hại bá tính, cho nên quan sở tại truyền rao các chỗ khách điểm, các chỗ chùa chiền, hễ có khách thương đến ngủ, bắt luận sang hèn đều phải ghi tên vào sổ được

có nạp cho quan sở tại tra xét. Vì vậy nên tôi phải theo phép quan mà làm, chớ không khải sợ mất tiền phòng, xin khách quan đừng nghi điều ấy.

Thiên tử nghe nói thì cười rằng:

- Ngã ra cũng có điều ấy sao ? này ta đây là Cao Thiên Tứ còn thằng này là Châu Nhật Thanh, ngươi hãy cứ đó mà ghi vào sổ, rồi phải dọn cho ta một bữa ăn cho bĩ bản, bất luận mắc rẻ bao nhiêu, hễ ngươi nói mấy thì ta trả mấy.

Tiểu nhị vâng lời ghi tên vào sổ xong rồi thì dọn một mâm cơm, đầy những miếng ngon vật lạ được cho Thiên tử và Châu Nhật Thanh ăn.

Rạng ngày Thiên tử đi cùng Châu Nhật Thanh xem pHoàng phố, đi ngang trước cửa chùa Nguyên Diệu, xem thấy thiên hạ rất đông, trà pHoàng tửu điểm rất nhiều, thì ghé lại đó xem.

Trong lúc vừa đi vừa xem, xảy đến một chỗ có một cái ghé vuông để những sách vở, trên cái ghé ấy có dựng một tấm bảng để ba chữ: Cao Thiết Chỉ rất lớn, lại có để một hàng chữ nhỏ rằng: Thiên tướng thiên hạ sĩ.

Thiên tử đứng xem một hồi rồi nghĩ thầm rằng:

- Để ta khiến lão thầy này xem tướng cho ta xem thử lão biết tướng mạo của ta là Thiên tử hay chăng ?

Bèn chen vào ngồi gần ghé ấy được có cây Cao Thiết Chỉ xem tướng cho mình.

Cao Thiết Chỉ đang ngó bốn phía rồi nói rằng:

- Tôi là Cao Thiết Chỉ, quê ở tại phủ Thành Đô thuộc tỉnh Tứ Xuyên, tự nhỏ đến lớn học lập thi thơ cũng nhiều. Bây giờ thông hiểu các phép xem tướng, nói đâu có đó, chẳng hề sai sót chút nào, ngày nay ý tôi muốn biết anh hùng hào kiệt trong đời, cho nên mới đến đây xem tướng. Như có vị nào muốn hỏi về việc ngày sau thì bước lại đây mà hỏi tiền công bất luận ít nhiều, muốn cho bao nhiêu cũng được.

Nói vừa dứt lời thì có một người tác chừng bốn mươi tuổi đứng dậy thi lễ và nói với Cao Thiết Chỉ rằng:

- Thấy thầy xưng hiệu là Cao Thiết Chỉ, biết ý thầy không chịu nói đùa, cho nên tôi muốn cây thầy xem tướng, chỉ vẽ các điều kiết hung, được tôi biết trước mà tránh.

Cao Thiết Chỉ nghe nói đứng nhắm diện mạo người ấy một hồi, rồi khiến người ấy đưa tay cho mình xem.

Xem rồi thì nói với người ấy rằng:

- Tướng mạo của túc hạ tuy không phải là người giàu sang bực nhất nhưng có số được dựa công môn, hai con mắt xem rất có oai, mũi cao miệng rộng chắc là được làm quan võ, lại có phát hiện huỳnh quang nơi ấn đường, chắc là mới đây tài hào đại phát.

Người ấy hỏi rằng:

- Tài hào phát tại chỗ nào, và việc kiết hung thế nào xin thầy đoán cho cho tôi rõ.

Cao Thiết Chỉ nói:

- Lấy theo tướng này mà đoán, hai góc con mắt của túc hạ có hơi ửng đỏ thì tôi định chắc có việc tranh nanh.

Bèn nhắm lại một hồi, rồi vỗ ghế nói lớn rằng:

- Cha chả ! Khốn dữ dữ a ! Túc hạ tuy được phát tài, nhưng bị nhiều việc hiềm, nội trong tháng này cả nhà túc hạ tuy có phát tài mà ra họa lớn, túc hạ không phải là người xứ này, như ở tỉnh nào thì phải mau mau trở về, họa may gỡ khỏi tai nạn.

Bèn đứng nhắm một hồi nữa, rồi lại nói với người ấy rằng:

- Ôi thôi ! Ngày nay đã bị họa rồi, dầu túc hạ có về thì cũng không kịp.

Người ấy mặt mày tái lét, bèn nói với thầy xem tướng ấy rằng:

- Tôi là người ở Quảng Đông, vì có việc công cho nên phải qua Tứ xuyên mà tính, không biết việc nhà lành dữ thể nào, xin thầy đoán lại cho chắc.

Cao Thiết Chỉ cúi:

- Cứ theo tướng mà đoán, chắc là ở nhà túc hạ đã bị nạn lớn, người chết nhà hư. Tuy vậy túc hạ còn có phúc tinh chiếu mạng, ngày sau ắt được hai chữ công danh.

Người ấy nghe nói rồi mặt buồn dầu dầu từ giã Cao Thiết Chỉ bước ra.

Thiên tử thấy vậy thì nghĩ rằng:

- Thầy xem tướng xưng mình là Thiết Chỉ sao lại đoán đâu không chắc vào đâu, mới nói phát tài, lại nói mang họa, mới nói mang họa lại nói được chữ công danh, xem tướng như vậy mà dám xưng mình là Thiết Chỉ, Thiết Chỉ gì trở tráo nhiều lời lắm vậy. Để ta kêu người ấy lại hỏi, rồi cắt nghĩa mấy lời tráo trở của thầy xem tướng đó cho va nghe, kéo y đem dạ buồn rầu tội nghiệp.

Nghĩ như vậy bèn kêu lớn rằng:

- Bớ anh kia, dừng chân cho tôi nói chuyện.

Người ấy nghe kêu thì đứng lại chờ Thiên tử đến.

Thiên tử chạy đến hỏi rằng:

- Khi nãy túc hạ nói rằng quê ở Quảng Đông, chẳng hay ở tại tỉnh thành hay là thuộc về ngoại phủ ?

Người ấy đáp rằng:

- Tôi thật là người ở lại tỉnh thành, túc hạ là người ở đâu, tên họ là gì sao lại hỏi đến việc tôi làm gì ?

Thiên tử đáp:

- Tôi tên là Cao Thiên Tứ quê ở Bắc Kinh, chẳng hay túc hạ tên chi, xin nói cho tôi rõ ?

Người ấy nghe nói đứng nhắm diện mạo Thiên tử, biết rằng không phải là bọn tìm thường, bèn tỏ thật rằng:

- Tôi là Phương Khôi làm chức Khoái đầu tại Quảng Đông, ngày nay vâng lệnh quan trên, sai qua Tứ Xuyên tìm kiếm một người bằng hữu, lúc này gặp lúc giông gió rất lớn, không dám đi thuyền, cho nên tôi phải đi vòng đường bộ noi theo ngã Hán Khẩu vào Tứ Xuyên. Hôm qua tôi đi đến đây cảm lấy phong sương nên phải ở lại một ngày, vì việc dạo xem phong cảnh, gặp thầy xem tướng đoán chắc như vậy, nên lòng tôi buồn rầu hết sức.

Nói vừa dứt lời thì có Cao Thiết Chỉ chạy đến nói với Thiên tử và Phương Khôi rằng:

- Chỗ này không phải là chỗ luận đàm tâm sự, xin nhị vị dắt tôi trở lại chỗ ngụ, rồi tôi sẽ nói cho nhị vị nghe.

Thiên tử nghe Cao Thiết Chỉ nói như vậy thì lòng cũng sinh nghi mà nghĩ rằng:

- Thế khi nào ta biết tướng mạo của ta cho nên mới nói lời ấy.

Nghĩ như vậy bèn nói với Cao Thiết Chỉ rằng:

- Chỗ ngụ của tôi gần lắm, xin mời tiên sinh đến đó một phen.

Cao Thiết Chỉ nói:

- Vậy thì hãy đi cho mau.

Phương Khôi thấy Cao Thiết Chỉ nói với Thiên tử như vậy thì đem lòng hồ nghi, cũng muốn đến đó mà nghe cho biết.

Bèn nói với Thiên tử rằng:

- Để tôi đến đó một phen cho biết chỗ ngụ của túc hạ.

Thiên tử thấy ý Phương Khôi muốn đi thì cũng không nỡ cản trở bèn khiến Châu Nhật Thanh đi trước còn mình đi sau với hai người ấy.